

สารนิพนธ์เรื่อง	ปัญหาการประนีประนอมยอมความและการไถ่เกี้ยซื้อพิพาท ในคดีปกครอง
คำสำคัญ	การประนีประนอมยอมความ/การไถ่เกี้ยซื้อพิพาทใน คดีปกครอง
นักศึกษา	ณัฐพล สายพิณ
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	พันตำรวจโท ดร.สุธี เอี่ยมเจริญยิ่ง
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายมหาชน
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2556

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาปัญหาการประนีประนอมยอมความและการไถ่เกี้ยซื้อพิพาทในคดีปกครอง ในกฎหมายวิธีการพิจารณาคดีปกครองของไทย ไม่ว่าจะเป็นพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 หรือระเบียบอื่นที่เกี่ยวข้อง ไม่มีบทบัญญัติในเรื่องการประนีประนอมยอมความและการไถ่เกี้ยซื้อพิพาทในคดีปกครองไว้อย่างชัดเจน จึงก่อให้เกิดปัญหาในทางกฎหมาย

โดยแม้จะมีหลักการตอนฟ้องคดีในข้อ 82 แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยการพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2543 ซึ่งใกล้เคียงกับการประนีประนอมยอมความในคดีแพ่งหรือใกล้เคียงกับการยอมความในคดีอาญามากที่สุดก็ตาม แต่ในส่วนของคดีปกครองของไทยก็ยังไม่มีการบัญญัติในเรื่องการประนีประนอมยอมความและการไถ่เกี้ยซื้อพิพาทไว้ ซึ่งต่างกับกฎหมายปกครองฝรั่งเศสที่วางหลักไว้อย่างชัดเจนว่าในคดีปกครองให้มีการประนีประนอมยอมความและการไถ่เกี้ยซื้อพิพาทกันได้ อีกทั้งปัญหากฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองในการไถ่เกี้ยซื้อพิพาท จะเกิดขึ้นได้ในกระบวนการไถ่เกี้ยซื้อพิพาททางแพ่ง คือแม้ว่าเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองผู้ไถ่เกี้ยจะพยายามจนสุดความสามารถแล้วก็ตาม แต่การตัดสินใจขั้นสุดท้ายยังคงเป็นอำนาจของคู่กรณีว่าจะยอมตกลงตามที่เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองผู้ไถ่เกี้ยเสนอหรือไม่ ตลอดจนปัญหาผลกระทบอันเกิดจากปัญหาความไม่ชัดเจนของกฎหมายในเรื่องการประนีประนอมยอมความหรือให้มีการไถ่เกี้ยซื้อพิพาทในคดีปกครอง การไม่มีบทบัญญัติในเรื่องการประนีประนอมยอมความหรือให้มีการไถ่เกี้ยซื้อพิพาทไว้ชัดเจน

ในกฎหมายวิธีพิจารณาความคดีปกครองของไทย ทำให้เกิดผลกระทบ ต่อการบังคับใช้กฎหมาย การบริหารงานของรัฐหยุดชะงักไม่ต่อเนื่อง ประชาชนได้รับความเดือดร้อนเสียหายแก่การเยียวยา นอกจากผลกระทบดังกล่าวแล้ว กรณีไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายไว้อย่างชัดเจนในเรื่อง การประนีประนอมยอมความหรือให้มีการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีปกครองยังทำให้เกิดผลกระทบ ด้านคดี ทำให้คดีล้นศาล การพิจารณาคดีล่าช้า ซึ่งทำให้เกิดความเสียหายต่อประชาชนผู้ใช้สิทธิฟ้องคดี

จากการศึกษากรณีไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับหลักกฎหมายว่าด้วยการประนีประนอมยอมความ หรือไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางปกครองในกฎหมายวิธีพิจารณาความคดีปกครองของไทย ผู้ศึกษาเสนอให้มีการบัญญัติในเรื่องการประนีประนอมยอมความและให้มีศูนย์ไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางปกครองขึ้น ในศาลปกครอง โดยการตั้งศูนย์ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทขึ้นที่ศาลปกครอง ควรตั้งศูนย์ไกล่เกลี่ยข้อพิพาท ในคดีปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) (4) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธี พิจารณาความคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ขึ้นเพื่อทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทในคดีดังกล่าว โดยมีผู้ทำหน้าที่ ไกล่เกลี่ยข้อพิพาท ซึ่งเป็นคนกลางมาทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยให้คู่กรณี ได้ทำสัญญาประนีประนอม ยอมความกัน แต่ต้องให้คู่กรณีตกลงสมัครใจเข้าสู่ระบบไกล่เกลี่ย และคุณสมบัติของผู้ที่จะไกล่เกลี่ย คดีปกครอง สำหรับบุคคลภายนอกจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับหลักกฎหมายมหาชนและ กฎหมายปกครองและมีประสบการณ์ในเรื่องเกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดินด้วย

THEMATIC TITLE	PROBLEMS ON COMPROMISE OF THE CASE AND MEDIATION OF DISPUTE IN THE ADMINISTRATIVE CASE
KEYWORDS	COMPROMISE/RECONCILEMENT IN ADMINISTRATIVE CASE
STUDENT	NATTAPON SAIPIN
THEMATIC ADVISOR	POL.LT.COL. DR. SUTEE IAMCHAROENYING
LEVEL OF STUDY	MASTER OF LAW PUBLIC LAW
FACULTY	FACULTY OF LAW SRIPATUM UNIVERSITY
YEAR	2013

ABSTRACT

This thesis is the study of the problem of compromise and reconciliation in administrative case. The administrative procedure law of Thailand whether it is the Formation of Administrative Court and Administrative Procedure Act B.E. 2542 and the Regulation of Administrative Judge in General Meeting Concerning Administrative Procedure B.E. 2543 or other relevant regulation did not clearly described about compromise and reconciliation in administrative case which caused legal issues.

Even though, the principle of withdrawal of cases in article 82 of the regulation of administrative judge in general meeting regarding administrative procedure B.E. 2543 is very similar to compromise in civil case or settlement in criminal case. However, the Thai administrative case does not regulate the compromise and reconciliation which is different from the French administrative law that clearly regulated in administrative case, allowing compromise and reconciliation. Furthermore, legal issues regarding duty of the administrative officer in reconciliation may occur during the civil reconciliation procedure. Namely, regardless of the effort the administrative conciliator has done, the final decision still depends on the parties whether they would agree to the offer of the administrative conciliator. The lack of clear regulation regarding compromise or reconciliation in administrative procedure affected enforcement of law, government administration is paused and causing trouble and damage to the

public which is hard to be restore because of the uncertain rule of such law in administrative case. From such effect, uncertainty of regulation still affecting the case, causing it to overwhelming and slow down the procedure and damaged the public who exercise their right.

From the study of the non-regulated in aforementioned case, the thesis will suggest that there should be a certain regulation and from the center of reconciliation in Administrative Court by the power of section 9, paragraph 1, (3), (4) of the Formation of Administrative Court and Administrative Procedure Act B.E. 2542 in order to reconcile in such case. The mediator will be appointed to reconcile such case in compromise contract under the condition that the parties voluntarily enter into the procedure. The qualification of the mediator must be third party who profess in public law and administrative law and experienced in the administration as well.